

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13435

RIKI-TIKI-TAVI

Rudyard Kipling

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-13435-X

9780657134358T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

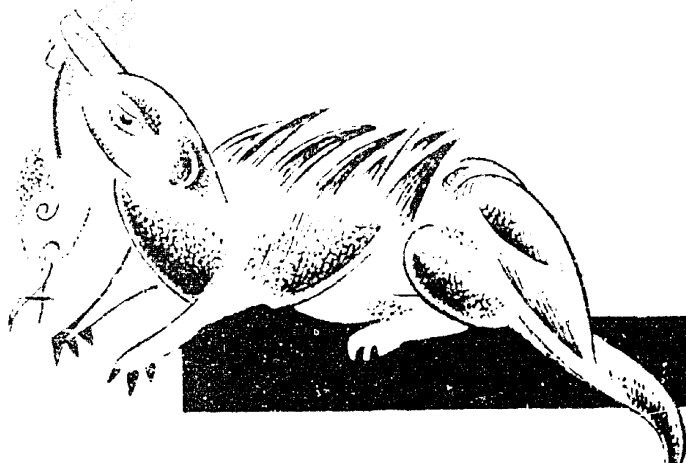
The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ד. ה. פ. ל. י. נ. ג.

ד. ה. פ. ל. י. נ. ג.

ר. קיפלינג

ריקי-טיקי-טאווי

אידיש — ח. ליומקים

קאאפעראטיווער פארלאג

„קולטור-ליגע“

קיעוו—1924

הילע און צייכענונגען
פון קינסטלער מ. עפשטיין

מעלוכע - טרעסט „קיעוו - דרוק“
4-טע דרוק. וואַראָווסקעס גאַס 42.
באַשט. 2977 № געדריקט 3000.
ע. ד. מ. 4150 קיעוו

רִיקִי־טִיקִי־טֹאוֹי

ריקיטיקי שטעלט זיך מוטיק
פאר דער נאָרע פון די נאגן
און מיט אויגן, רויט און בלוטיק,
קוקט ער שרעקלאָז אן מיט וואגן.

— קום נאָר, נאג, באַווייז דיין גלאַנץ,
טאַנץ דעם מאַל־האַמאַוועס־טאַנץ! —

שטעלן ביידע זיך אנקעגן,
— הויב־אָן, נאג! —
פליען, דרייען זיך אין ראָד.
— גיכער, נאג!
איינער מוז שוין פלייבן ליגן.
— היט זיך, נאג!
אָט אַ פעלער מאַכט ער גראַד.
— אויס שוין נאג!

I

דאָס איז די געשיכטע פון דער גרויסער מילכאַמע, וואָס ריקי־טיקי־טאווי האָט געפירט איינס אָף איינס מיט די נאָגן, אין וואש־צימער פונם גרויסן הויז, אינם גרויסן לאַנד אינדיע. דארזי, דער שניידער־פויגל, האָט אים מיטגע־האַלפן און טשוטשונדרע, די מוסקוס־מויז, האָט אים אייצעס געגעבן, כאָטש זי האָט שטענדיק נאָר געטוליעט זיך צו דער וואַנט און האָט קיינמאָל נישט דער־וועגט זיך אַרויסטרעטן אפן מיט פונם צימער.

אבער פירן די מילכאַמע האט ער געפירט איינער אליין, מיט זיינע אייגענע קויכעס.

ריקי־טיקי־טאווי איז געווען א מאַנגוס. ער האָט געהאַט אזא רוקן און אזא וויידעלע, ווי בא א קעצל; מיטן קאָפּ אָבער און מיט זיינע באוועגונגען איז ער געווען ענלאך צו א וויזעלע. ער האָט געהאט ראָזיקע אויגן און אראָזיק בעזל, האָט געקאָנט בעריעש זיך אַ קראַץ־טאָן וואו ער האָט נאָר געוואָלט און מיט וואָסער א לאַפקע ער האָט נאָר געוואָלט — מיט אַ פעדערשטער צי מיט א הינ־טערשטער. ער האָט אויך געקאָנט צעבלאָזן זיין וויידעלע ווי א לאַמפן־בערשטל.

— ריקי־טיקי־טיקי־טשיק! — פלעג ער אויסשרייען, ווען ער פלעג לויפן איי־בערן הויכן געדיכטן גראָז.

דאָס איז געווען זיין שלאַג־רוף.

איינמאָל אין א זומער־טאָג האָט אים אַ שלאַגס־רעגן אַרויסגעשוויינקט פון זיין נארע, וואו ער האָט געוואוינט מיט זיין טאַטע־מאמע, און האָט אים פאַר־טראָגן אין א גראַבן, וואָס באַם וועג. געטראָגן מיטן שטראָם, האָט ער

געבריקעוועט און געקוויטשעט, ביז ער האָט זיך פארטשעפעט אָן אַ בינטל גראָז, וואָס האָט אַרויסגעשטעקט פֿון וואַסער, און איז געבליבן ליגן אַ פאַרכאַ- לעשטער.

ווען ער איז געקומען צו זיך, האָט ער זיך דערזעען ליגן אָף אַ סטעזשקע אין גאָרטן, אונטער הייסע זונען-שטראַלן, און עפעס אַ אינגעלע פּויגט זיך אָן איבער אים און זאָגט:

— געשטאַרבן, נעבאך, דאָס מאַנגוסל. מע דאַרף עס באַגראָבן.

— וואַרט נאָר אויס!—האַט דעם אינגעלעס מוטער געזאָגט—לאָמיר אים בעסער אין שטוב אַרייַנטראָגן. ער וועט זיך אויסטרוקענען, וועט ער עפּשער אופּלעבן. מע האָט דעם מאַנגוס אַרייַנגעטראָגן אין שטוב אַריין. אַ הויכער מענטש— דעם אינגעלעס פּאָטער, אַן אַיינגלענדער,—האַט אים גענומען אָף די הענט, באַ- טראַכט און געזאָגט, אז ער איז ניט געשטאַרבן—ער האָט זיך נאָר פאַרכלינעט. האָט מען אים אין וואַטע אַיינגעוויקלט און אַנגעוואַרעמט. דער מאַנגוס האָט געעפּנט די אויגן און האָט אַ ניס-געטאַן.

— איצט לאָמיר אים ניט שרעקן — האָט דער מענטש געזאָגט, — לאָמיר

נאָר זעען, וואָס וועט ער עפעס טאָן.

איבערשרעקן אַ מאַנגוס איז אַבער ניט פֿון די גרינגע זאַכן, ווייל דורך און דורך, מיט לייב און לעבן, איז ער דורכגעדרונגען מיט נייגעריקייט. „לויף און זוך“—דאָס איז דער קלאַל אין לעבן פֿון יעדן מאַנגוס. דאָס איז דער געפּאָט, וואָס איז אויסגעקריצט אָף די טאָוולען פֿונם שייַוועט מאַנגוסן. און ריקי-טיקי איז געווען אַן עמעסער מאַנגוס. געקומען צו זיך, האָט ער צום אלעם ערשטן אַ פֿרוואַור-געטאַן די וואַטע, איז זי אים באלד ניט געשעלן געוואָרן. איז ער אוועקגעלאָפּן צום טיש, זיך צוגעזעצט, אַ קראַך-געטאַן זיך מיט דער לאַפקע און איז אַרופּגעשפרונגען צום אינגעלע אפֿן אַקסל.

— האָב נישט מוירע, טעדי, —האַט געזאָגט די מוטער — דאָס וויל ער זיך

מיט דיר באַקענען.

— אוי, ער קיצלט זיך! — האָט געשריגן טעדי.

ריקי-טיקי האָט אַרייַנגעקוקט טעדין אין קאַלנער, אַ שמעק-געטאַן זיין אויער, נאָכדעם האָט ער זיך אַראָפּגעדראַפעט, זיך אוועקגעזעצט אָף דער ערד און גענומען ווישן דאָס בעזל.

— דאָס איז אויך מיר אַ ווילד כאַיעלע! — האָט געזאָגט די פרוי, — ער האָלט זיך דאך אזוי היימיש! איך מיינ, דאָס איז עפּשער דערפאר, ווייל מיר האָבן אים געראַטעוועט פון טויט.

— אַלע מאַנגוסן זיינען אזוינע, — האָט געזאָגט דער מאַן. — טעדי זאָל אים ניט זעצן אין שטייג און זאָל אים ניט שלעפּן באַם וויידעלע. דענסטמאַל וועט ער זיך פילן פריי און וועט אומלויפן איבערן שטוב. גיב אים נאָר דער-ווייל עפעס עסן.

מע האָט דערלאנגט דעם מאנגוס רוי פלייש — אַ קליין שטיקעלע. ריקי-טיקי האט זייער ליב געהאט רוי פלייש. האָט ער אָפּגעגעסן און איז ארויס אַף דער וועראנדע, האָט זיך אַוועקגעזעצט אַקעגן דער זון און צעפּודלט די האָר, קעדיי זיי זאָלן זיך גוט אויסטרוקענען. דענסטמאַל האָט ער זיך דערפילט גאָר אופגעלייגט. — אזוי פיל כידושים איז דאָ פאראן, — טראַכט זיך ריקי-טיקי, — מיינע לייט האבן מיסטאם אַף זייער לעבן אזוינע זאכן ניט אנגעקוקט. מע דארף זיך דאָ באזעצן און באקוקן דאָס הויז.

אַגאַנצן טאָג האָט ער געהאלטן אין איין אומבלאַנקען איבערן שטוב. אומע-טום איז ער אויסגעווען און אלצדינג האָט ער נייגעריק באַטראַכט. אָט האָט ער אריינגעשטעקט דאָס בעזל אין טינטער אפן שרייב-טיש, און אָט איז ער שיר ניט אריינגעפאלן און דערטרונקען געוואָרן אין אַ קרוג וואסער. ס'איז אים שטיקאַווע געווען זעען ווי דער הויכער מענטש שרייבט, האָט ער אַרופגעקלעטערט אַף זיין אַקסל — און האָט זיך צעברייט דאָס בעזל אינם ציגאַר, וואָס דער מענטש האָט גערויכערט.

אַפדערנאַכט איז ער אריינגעלאָפן אין קינדער-צימער קוקן אַף כידושים — ווי מע צינדט אָן די גאַז-לאַמפּן. אז טעדי האָט זיך געלייגט שלאָפן, האָט ער זיך פאַרקליבן צו אים אפן קישן. ער איז אָבער געווען זייער אומרואיק און באַם מינדסטן גערויש איז ער אַראָפּגעשפרונגען און געלאָפן זעען וואָס טוט זיך עס. שפעט אין אָונט זיינען דער פאַטער מיט דער מוטער אריינגעקומען אין טעדיס צימער און האָבן געטראפן ריקי-טיקין זיצן באַ טעדין אפן קישן — אַ וואַכנדיקן, מיט אָנגעשפיצטע אויערן.

— נו, דאָס איז מיר שוין גאָר ניט געפּעלן — האָט געזאָגט די מוטער. — ער קאן נאך, כאַלילע, אַ ביס-טאָן דאס קינד.

— ניין, ער וועט אים ניט בייסן, — האָט געזאָגט דער פּאָטער. — דער
 דאָזיקער קליינער ריקי איז דער בעסטער שוימער פאר טעדין — בעסער נאָך
 איידער א פולדאָג-הונט. ווען איין צימער זאל אריינקומען א שלאנג...
 — גאָט באהיט! — האָט די פרוי פארווארפן מיט די הענט. זי האָט גאָר
 ניט געוואָלט הערן וועגן אַזוינע שרעקלאכע זאכן.
 אינדערפרי איז ריקי-טיקי געקומען אף דער וועראנדע צום פרישטיק
 רייטנדיק אף טעדיס אַקסל. מע האָט אים דערלאנגט א פאנאן און א שטיקל
 געקאכט איי. ער איז אויסגעווען בא אלעמען אף די הענט, מיט אלעמען האָט
 ער זיך באקענט און היימעש געוואָרן, אזוי ווי סע פאסט פאר א לייטישן און
 וואויל-דערצויגענעם מאנגוס, וואס וויל אנקומען צווישן מענטשן און אַרומ-
 לויפן פון איין צימער אינם אַנדערן. און ריקי-טיקין האָט זיין מוטער נאָך,
 וואָס האָט געוואוינט א לייגערע צייט בא א איינגלישן גענעראל, דער
 צויגן אייראָפּיאיש און האָט אים געלערנט זיך פירן צווישן מענטשן לייטיש
 און מיט דערעכערען.

II

ריקי-טיקי איז ארויס באַטראכטן דעם גאָרטן. דאָס איז געווען א הויכער,
 אַביסל א פארלאָזענער גארטן. רויזן-קוסטעס ביזן פארקן די הייך זיינען דאָרט
 געוואקסן, לינדן-בוימער און מאראנצן-בוימער, געדיכטע פאמפוקן און א גאנ-
 צער וואלד פון הויכן גראָז. ריקי-טיקי האָט זיך אזש באלעקט פון פארגעניגן.
 — ס'ארא טייער אָרט פאר געיעג, — טראכט ער זיך, און פונם דאָזיקן
 פריילאכן געדאנק האָט זיך אים דער וויידל צעפודלט ווי א לאַמפן-בערשטל.
 ער האָט אופמערקזאם באַטראכט דעם גאָרטן, באלעקט און באשמעקט
 יעדער ווינקעלע.

פלוצים האָט ער דערהערט עפעס קרעכצן אין א דאָרן-קיסט.
 געקרעכצט האָט דאָס דאָרזי, דער שניידער-פויגל, און זיין פרוי דאָרזיכע.
 ביידע האָבן זיי זיך אַ געסטעלע אויסגעבויט אף א דאָרן-צווייגל. צוויי גרויסע
 בלעטער האָבן זיי מיט גראָזן-פעדים צונויפגענייט און אינמיטן מיט וואָס און
 פעדערלאך אויסגעבעט. וויגט זיך אזוי דאָס געסטעלע אינדערלופטן און ביידע
 פייגעלאך זיצן און גיסן ביטערע טרערן.

— וואָס וויינט איר עפעס? — פרעגט ריקי־טיקי.
— אַך, ס'איז אונז שלעכט — זאָגט דארזי, — ס'האט א גרויסער אומגליק
געטראָפן. א פייגעלע אונזערס איז נעכטן פונם נעסטעלע ארויסגעפאלן און
נאג האָט דאָס אופגעגעסן.

— טאַקע אַ ראכמאַנעס — זאָגט ריקי־טיקי — ווער־זשע, זאָגט מיר, איז
דאָס אזוינער נאג? איך בין דאָ א פרעמדער און קען אים גאָר ניט.
די פייגעלאך אָבער איז שוין ניט געווען אין זינען צו ענטפערן ריקין אָף
זיינע שאילעס און זיי האָבן זיך גיך אריינגעכאפט אין נעסטל אריין, ווייל אין
דערזעלבער רעגע האָט זיך פונם הויכן גראז, צווישן די קוסטעס, דערהערט
ווי עמעצער צישעט, — צישעט אזוי געדיכט און אזוי הויזעדיק, אז סע כאפט אָן
באם הארצן און אלע אייוורים ווערן פארגליווערט. ריקי־טיקי האָט אזש אָפֿ־
געשפרונגען אָף א פאָר איילן צוריק. גלייך נאָכדעם האָט זיך בעהאדראָגע באוויזן
דער קאָפּ און דאָס ברייטע מיצל פון נאגן, דעם שווארצן גרויסן קאָברע־שלאנג —
אוואדע פינף פוס די ליינג. דער שלאנג האָט אָף א דריטל אופגעהויבן זיין קער־
פער פון דער ערד, האָט זיך אופגעשטעלט און גענומען שאַקלען זיך הין און הער,
אָט ווי ס'שאַקלט זיך אַ בלימעלע פונם ווינט, און האָט אָנגעשטעלט אָף ריקין
די בייזע שלאנגען־אויגן, וואָס קיינמאָל בייטן זיי ניט זייער אויסדרוק און
קיינמאָל דערציילן זיי ניט וועגן די שלאנגען־געדאנקען.

— ווער איז אזוינער נאג, ווילסטו וויסן? — האָט געזאָגט דער שלאנג — אָט
דאָס בין איך טאַקע, נאג אליין. דער גרויסער גאט בראַמאַ האָט דעמדאָזיקן
שטעמפל אָף מיינע אָוועס ארופגעלייט — פון דער צייט אָן, זינט די ערשטע
קאברע־שלאנג האָט מיט איר מיצל פאַרשטעלט פון אים די זון בעאייס ער
איז געשלאפן. נא, קוק, און זאָל דיך אַ שרעק באפאלן!

ער האָט נאָך שטאַרקער צעבלאָזן דאָס מיצל, און ריקי־טיקי האָט דערזעען
אָף זיין האלדז די ברילן־פלעקן — פונקט ווי דאָס שטאַלענע אנקערל, וואָס סע
פארשפילעט זיך אָפן שטאַלענעם איקעלע.

(*) די קאברע איז א ברילן־שלאנג אָדער פלעקן־שלאנג, באַ פיר איילן די ליינג, און פון
איר ביס קאָן מען שטאַרבן. אָפן האַלדז איז באַ איר פאַראן אַ צייכן אַזא, וואָס דערמאנט אָן
ברילן. אז זי ווערט בייז, צעבלאָזט זי אזוי דעם האַלדז אירן, אז סע באַקומט זיך אַ מין מיצל,
וואָס די מאַנאָכן טראָגן אָפן קאָפּ. אַיַבערז.

ריקיטיקין איז אַף אַ רעגע ניט היימלאַך געוואָרן, אָבער נאָר אַף אַ רעגע,
זייל אַ מאַנגוס קאָן זיך לאַנג ניט שרעקן — אזאָ טעווע האָט ער שוין.
כאָטש ער האָט קיינמאל בײַ איצט קיין לעבעדיקע קאברע ניט אָנ-
געקוקט, אָבער זיין מוטער האָט ניט איין מאל אים געהאדעוועט מיט טויטע,
און ער האָט געוואוסט, אז שלאָגן זיך מיט שליינג און אופעסן זיי —
דאָס איז דער כויוו פון יעדן דערוואקסענעם מאַנגוס. נאָג האָט דאָס אויך
געוואוסט, און דעריבער איז אין זיין קאלט אכזאריעש האַרץ געווען אַ איימע
פאַרפאַרגן.

— זייער וואויל, — האָט געזאָגט ריקיטיקי און האט ווידער צעפודלט זיין
ווידעלע — מיר איז אלץ איינס, צי סע ליגט אַף דיר דער שטעמפל פונם
גאט בראמא צי ניין. אָבער וואס איז דאָס פאַר אַ גאַנג — פרעסן קליינע פיי-
געלאַך, וואָס פאלן אַרויס פון נעסט?
נאָג איילט זיך ניט צו ענטפערן. ער האָט געוואוסט, אז דער מאַנגוס, וואָס
האָט זיך באזעצט אין גארטן, איז אַ טויט-געפאַר פאַר אים און פאַר זיין מיש-
פאַכע, און דעריבער, האָט ער זיך געטראכט, מוז מען איין מאָל פאַר אַלע
מאל פון אים פּאַטער ווערן. קוקט ער אַזוי אָנגעשטריינגט, דעם קאָפּ אנגעפויגן
אין אַ זייט, און לאָזט ניט אַראָפּ זיין פליק פונם גראַז, וואָס הינטער ריקין,
און פרואווט זיך אים פאַררעדן.

— יאָ, לאָמיר זיך דורכשמועסן, — זאָגט ער, — דו האָסט צו מיר טיינעס
אַמאי האב איך אופגעגעסן די פייגעלאַך. נו, און דו — אמאי עסטו אייעלאַך?
טאָ פאַרוואס-זשע טאָר איך ניט עסן קיין פייגעלאַך?

— קוק-צוריק! קוק-צוריק! ריקי! — האָט זיך פלוצים צעוונגען דארזי.
ריקיטיקי האָט פאַרשטאַנען, אז ער איז אין געפאַר און אז ער טאָר זיך
ניט אומקוקן און ניט פאַרלירן קיין איין רעגע אפילע. איז ער גלייך אופגע-
שפרונגען אינדערלופטן מיטן גאַנצן קויאַך און געשיקטייט, וואָס ער האָט
נאָר פאַרמאָגט. אין דערזעלבער רעגע האָט אונטן זיך דורכגעשליידערט אַ
קאָפּ פון אַ שלאָנג — פון נאַגאיכען, נאָגט פייזע פרוי. זי האָט זיך דאָס אונטער-
געגאַנוועט אונטער ריקין בעאייס ער איז געווען אַריינגעטאַן אינעם שמועס
מיט נאַגן, און שיר-שיר וואָלט ריקיטיקי ניט געפאלן אַ טויטער. צישעט אָבער
די שלאָנג, — איז דאָס אַ סימען, אז די קונץ האָט זיך איר ניט איינגעגעבן.

שפרינגענדיק, האָט ריקי זיך שיר ניט געטראפן מיט איר רוקן, און ווען
ער זאָל געווען זיין אַביסל עלטער און געניטער, וואָלט ער געוואוסט, אז
פונקט איצטאיז סאַמע די רעכטע צייט זי אָנכאַפן מיט די ציין. איין פּיס — און
פארטיק. האָט ער זיך אָבער דערשראַקן פארן שלאנגס אנפאל, אזא שנעלן און
אזא מוירעדיקן. ער האָט זי אפילע א פּיס-געטאָן, אָבער צו שוואך, און איז
באלד אָפגעשפרונגען פון איר שליינגלענדיקן וויידל, און די שלאנג איז גע-
בליפן ליגן צעמאזיקט און צעקאַסט אף דער ערד.

— אַך, פּיסטו אן אויסווארף, דאַרזי! — צישעט נאג און פּרוואווט זיך אונ-
טערשפּרינגען פונם גראז צו דאַרזיס נעסט. דאַרזיס נעסט איז אָבער גענוג
הויך און גענוג ווייט פון נאגס געפערלאכן גיפּט. זי האָט זיך נאר א שאקל-
געטאַן — ניט מער.

ריקי-טיקי האָט דערפּילט, אז זיינע אויגן זיינען הייס און רויט, און דאָס
איז באַ אַ מאנגוס אַ סימען, אז ער איז שטאַרק אין קאַס. ער האָט זיך אוועק-
געזעצט אף די הינטערשטע פּיסלאך, זיך אָנגעשפּאַרט אָפן וויידעלע, פונקט
ווי אַ קליינער קענגורו, און האָט זיך ארומגעקוקט אין אלע זייטן און עפעס
געפורטשעט.

נאג מיט נאגאיכן זיינען אוועק אין גראַז אריין. אז א שלאנג האָט א
דורכפאל, רעדט ער מיט קיינעם קיין וואָרט ניט. ער ווייזט פּיכלאַל קיינמאַל
מיט גאַרניט ארויס זיינע געדאַנקען און זיינע פּלענער.

ריקי-טיקין איז אפילע אין זינען ניט געקומען נאָכיאָגן זיך נאָך זיי, ווייל
ער האָט ניט געוואוסט, צי וועט ער קאָנען זיי פּייקומען פּיידע מיטאַמאַל. איז
ער אוועק צום הויז אפן זאַמד און האָט זיך געזעצט טראכטן וואָס ווייטער
צוטאָן. די לאגע איז געווען אן ערנסטע.

III

אין אלטע פּיכער שטייט געשריבן, אז ווען א מאנגוס ווערט צעפּיסן פון
אַ שלאנג, לויפּט ער אוועק אין אַ זייט און עסט אַ גראז אזא, וואָס היילט
אים אויס פונם שלאנגען-גיפּט. דאָס איז אַ באַפּע-מייסע. גיווער זיין אין
שלאכט קאָן נאָר דער, ווער סע האָט אַ שאַרפּע ראיע און ווער סע האָט
פלינקע פּיס. אין וואָס פּאַשטייט דען די גווארע זייערע? באַם שלאנג — אינעם

אנפאל, באם מאנגוס — אינם שפרונג, און כאטש די באוועגונגען פונם שלאנג זיינען אזוי שנעל, אז סע איז זיי שווער מיטן אויג צו באמערקן, ווייסט דאך דער מאנגוס ווי אזוי פלינק זיך אויסדרייען פון איר. דאָס איז וואונדערלאכער פון יעדן וואונדער־גראז, וואס היילט אויס פון שלאנגען־גיפט.

ריקי־טיקי האָט גוט געוואוסט, אז ער איז נאָך אַ יונגער מאנגוס, און דערפאר איז ער אזוי צופרידן געווען, וואָס ס'האָט זיך אים איינגעגעבן זיך ארויסדרייען פון נאגאיכען. דאס האָט אים צוגעגעבן זיכערקייט און מוט, און אז טעדי איז אָנגעקומען, האָט ער געלאָזט זיך לאשטשען און גלעטן.

נאָר־וואָס טעדי האָט זיך אנגעפויגן, האָט פלוצים עפעס אַ בלישטשע־געטאָן אין זאמד, ס'האָט זיך דערהערט אַ שטילער גערויש, און אַ דינינקער קאָל האָט געוואָרנט: — היט זיך! איך בין — טויט!

קאראיט איז דאָס געווען, דאָס אש־גרויע שליינגל, וואס האלט זיך אוף ס'ראוו אף אַ זאמדיקן באַדן. איר גיפט איז פונקט אזוי מעסוקן, ווי דער גיפט פון אַ קאברע. אַ קליינס איז זי אָבער, קאָם וואָס מע באמערקט זי מיטן אויג, און דעריבער — געפערלאכער נאך פון דער קאברע, און פיל מענטשן קומען טאקע אום דורך איר.

ריקי־טיקיט אויגן האָבן זיך ווידער אָנגעגאָסן מיט בלוט. ער איז צוגעקור־מען צו קאראיטן מיט אַ טאנץ און מיט אַ שפרונג, הוידענדיק זיך אַהין און אהער און מאכנדיק האוואיעס אזוינע, וואָס ער האָט איבערגענומען ביערושע פון זיינע עלטערן. אַ מאָדנע גיינגל איז עס, אָבער יעדער טריט איז אזוי בארעכנט און באמאסטן, אז דער מאנגוס קאָן אַלעמאָל אַ שפרונג־טאָן אין וואָסער ריכטונג ער וויל נאָר. אין שלאכט מיט די נאגן איז דאָסדאָזיקע מאַ־נעוור־טאנצעניש אויסערסט וויכטיק.

ריקי־טיקי האָט זיך גאָר ניט פאָרגעשטעלט, מיט וואָס פאר אַ געפערלאכן סוינע ס'שטייט אים פאר מילכאמע־האלטן. קאראיט איז קליין און רירעו־דיק, באוועגט זיך אונגעהייער שנעל, און ווען דער מאנגוס כאפט זי ניט אָן מיט די ציין באם רוקן, קאָן מען זיכער זיין, אז זי וועט אים אַ ביס טאן אין ליפ־אדער אין אויג.

ריקי ווייסט דאָס ניט. מיט בלוט־רויטע אויגן שלידערט ער זיך הין און הער און קוקט־אויס, וואו בעטער אָנכאפן דאָס שליינגל. פלוצים האָט קאראיט

זיך א וואָרף געטאָן אַף אים. ריקי־טיקי שפּרינגט אָפּ אין אַ זייט און לאָזט זיך
לויפן, אפּער דאס מיסעע שליינגל האט זיך איינגעפּיסן אין זיין רוקן. האָט ער
זיך איבערקוליעט אינדערלופטן, און דער שליינגלס קאָפּ האָט זיך געטראפּן
מיט זיינע פּיאטקעס.

דערווייל האָט טעדי געמאַכט אַ ליארעם:

— קומט נאַר, זעט! אונזער מאַנגוס איז אַף אַ שלאַנג באַפּאַלן!

אין הויז איז געווארן אַ טומל. דער פּאָטער איז אַרויס מיט אַ שטעקן אין
האַנט. אָפּער ס'איז שוין געווען נאָך אלעמען. דאָס שליינגל איז צו־ווייט פּאַר־
לאפּן פּאַראויס, איז ריקי־טיקי גלייך אופּגעשפּרונגען, האָט פּאַרכאַפּט מיט די
פּעדערשטע לאַפּקעס דעם שליינגלס קעפל און האָט איר צעפּיסן דעם רוקן.
קאַראַיט איז געבליבן געפּלעפט.

ריקי־טיקי האָט שוין געזאַלט זיך נעמען פּאַר דער סודע און אָנהויבן פּונם
וויידעלע, ווי דער מינהעג איז באַ אַלע מאַנגוסן. ער האָט זיך אָפּער גלייך
דערמאַנט, אַז פּון זאַטקייט ווערט אַ מאַנגוס פּויל און אַז ער מוז דורכאַויס
בלייבן מונטער און רירעוודיק, קעדי צו יעדער צייט גרייט זיין באַגעגענען זיך
אין שלאַכט מיט די נאַגן. האָט ער געלאָזט דאס שליינגל און איז אַוועק זיך
וואַלגערן אַפּיסל אין זאַמד. ווידער איז געקומען טעדיס פּאַטער און האָט
גענומען שלאַנגן די שלאַנג מיטן שטעקן.

— צוליב וואס דאַרף מען דאס? — וואונדערט זיך ריקי־טיקי. — איך

האַב דאָך שוין אַלצדינג אָפּגעטאָן!

ס'איז געקומען צולויפן טעדיס מוטער. זי האָט אים גענומען האַלדזן און
קושן און דאַנקען, אַז דאָס האָט גאָט אליין אים צוגעשיקט צו ראַטעווען איר
טעדין פּון טויט. טעדי איז געווען בלאַס, אומבאוועגלאַך און האָט געגלאַצט
מיט צעשראַקענע אויגן. ריקי־טיקי האָט ניט פּאַרשטאַנען. צוליב וואָס טומלט
מען זיך דאָס אַזוי. ער האָט געמיינט, אַז דער פּרוי איז שטאַרק געפּעלן, וואס
ער וואַלגערט זיך אַזוי בעריעש אין זאַמד. יעדנפּאַלס, איז פּאַ אים די שטיי־
מונג געווען זייער אַ געהויבענע.

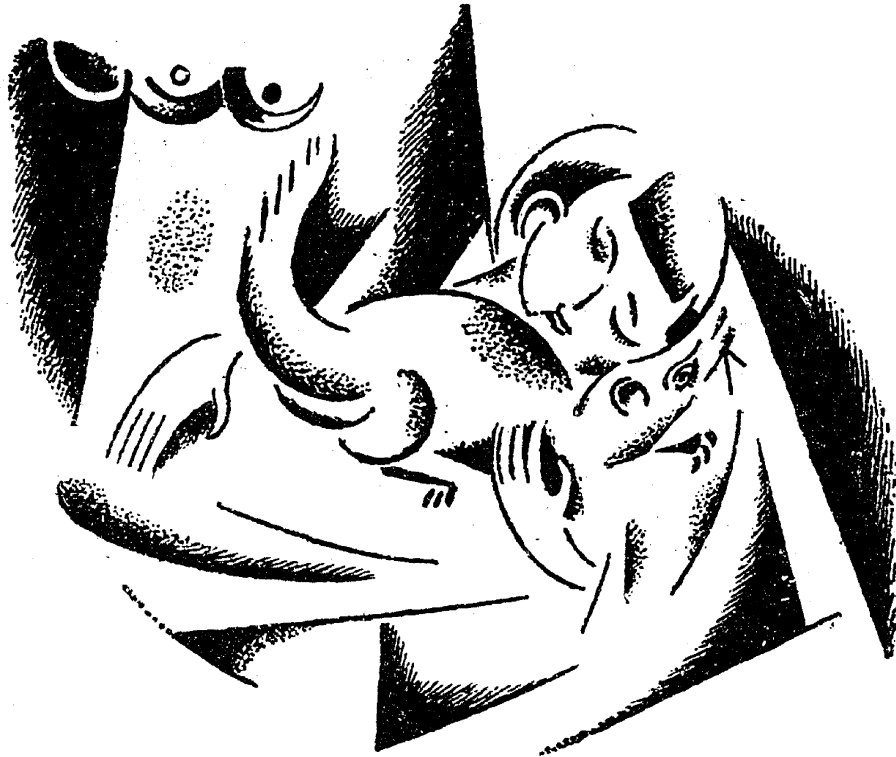
אַפּדערנאַכט, באַם טיש, האט ער גאַנץ היימיש אַרומגעשפּאַצירט צווישן די
גלעזער וויין. די פּרוי האט אים געלאַשטשעט. טעדי האט אים צו זיך אפּן
אַקסל געזעצט. ער האט געקאַנט זיך אָנעסן מיט אלערליי געשמאַקע מאַכאַלים,

נאר נאג מיט נאגאיכן זיינען אים אלץ פון קאפ ניט ארויס. פון צייט צו צייט האבן זיינע אויגן אנגעהויבן פינקלען און זיינען רויט געווארן און פון זיין פרוסט האט זיך ארויסגעריסן זיין באלויפטער לוסטיקער געשריי:

— ריקיטיקיטיקיטיקיטיטיק! —

טעדי האט אים גענומען שלאפן צו זיך אין בעט אריין און האט נאר גע-
וואלט אים באלייגן אף זיין פרוסט. ריקין האט זיך גאר ניט געגלוסט שלאפן.

ער האט אבער גענוג דערעך-ערעך געהאט און האט זיך ניט געדראפעט און
ניט געפיסן — אדעראפע, ער האט טעדין צוליב געטאן און זיך אוועקגעלייגט,
וואוהין ער האט אים געהייסן. אז טעדי איז איינגעשלאפן, איז ער גלייך אופ-
געשפרונגען און האט גענומען וואנדערן איבערן שטוב.

אינדערפינסטער האט ער זיך געטראפן מיט דער מוסקוט-מויז טשו-
טשוונדרע, וואס האלט זיך שטענדיק אין איין טוליען צו דער וואנט. טשוטשוונ-
דרע איז א אומגליקלאך באשעפעניש מיט א צעבראכן געמיט, נעבאך. א גאנצע
נאכט קרעכצט זי און וויינט און סטארעט זיך אלץ ארויסלויפן אין מיטן
צימער — און קיינמאל סטייעט איר ניט קיין מוט דערצו.

— טשעפע מיך ניט — האט טשוטשונדרע זיך געפעטן מיט טרערן —
איך בעט דיך, ריקי־טיקי, הארגע מיך ניט!

— און דו האסט געמיינט, אז איך, דער שלאנגען־כאפער, וועל גיין זיך
פארנעמען מיט מייז? — האט ריקי־טיקי זיך באליידיקט.

— אבער סע קאן דאך אמאל טרעפן, אז דער שלאנגען־כאפער זאל, כאלילע,
אליין אומקומען דורך א שלאנג — האט געיאָמערט טשוטשונדרע, — און,
ווידער, האב איך מוירע, ווער ווייס, טאמער וועט נאג אידערפינסטער מיך
אננעמען פאר א מאנגאָס און וועט מיך הארגענען.

— דערפאר האסטו ניט וואס צו מוירע האָבן — האט געענטפערט ריקי־
טיקי, — נאג איז אין גארטן, און דו גייסט דאך קיינמאל אהינצו ניט ארויס.
— אין גארטן, זאגסטו? מיינ שוועסטער, די מויז טשואָ, האט מיר גאר
דערציילט...

טשוטשונדרע האָט פלוצים איבערגעריסן אירע רייד.

— וואָס האט דיר טשואָ דערציילט?

— שש! נאג איז אומעטום. דו וועסט שוין בעסער אליין זיך דורכשמוסן
מיט טשוואן אין גארטן.

— גיין, דו דערצייל מיר! א ניט וועל איך דיך א ביס־טאן.

טשוטשונדרע האט זיך אזוי צעוויינט, אז טרערן האָבן זיך געקייקלט
איבער אירע וואנסן.

— איך בין די אומגליקלאכסטע פאשעפעניש אף דער וועלט. איך האב
אזוי מוירע ארויסלויפן אין מיטן צימער. ששו! איך קאן דיר איצט גאר ניט דער־
ציילן. דו הערסט דען ניט וואס סע טוט זיך, ריקי־טיקי?

ריקי־טיקי האט גענומען זיך איינהערן. אין הויז איז געווען שטיל ווי
אַלעמאַל. נאר אין דער שטילקייט האט ריקי־טיקי דעהערט עפעס א שוואַכן
גערויש, א שטיל קרעכצן, אט ווי דאס שוואכע זשוזשען פון א פליג איבער
א טאפלי. ער האט גלייך דערקאנט, אז דאס רוישן עס די ליסקעס פון א שלאנג
איבער דער שטיינערנער וואנט.

— דאס איז נאג אדער נאגאיכע — טראכט זיך ריקי־טיקי — זיי בראַפן

זיך עס אוואדע אין וואש־צימער אריין דורך די וואסער־רערן. טשוטשונדרע
איז גערעכט — מע דארף זיך דורכשמועסן מיט טשוואן.

IV

ריקי־טיקי איז שטילערהייט אריין אין טעדיס וואש־צימער, נאר ער האט דארט קיינעם ניט געטראפן. דאן איז ער אוועק אין דער פרויס וואש־צימער. אינם דאזיקן צימער איז אונטן בא דער וואנט געווען דורכגעמאכט א לאך, דורך וועלכער סע פלעג ארויסרינגען אין דרויסן ארויס די וואסער פון וואנע. ריקי־טיקי האט אנגעשטעלט די אויערן. דורכן כאלעל פון די וואסעררערן האט ער דערהערט, ווי נאג מיט נאגאיכען שעפטשען זיך פון יענער זייט וואנט. — אז דאס הויז וועט פוסט ווערן, — שעפטשעט נאגאיכע צו נאגן און רוישט מיט די ליסקעס, — וועט ער אויך אוועק פון דאנען, און דענסטמאל וועלן מיר ווידער, ווי פריער, בלייבן אליין די הערשער איבערן גארטן. גיי־זשע גיכער און געדיינק, אז צום אלעם ערשטן דארף מען פאטערן דעם הויכן מענטשן, וואס האט געהארגעט קאראיטן. נאכדעם זאלסטו גלייך ארויסקומען צו מיר, און מיר וועלן ביידע זיך נעמען פאר ריקי־טיקין.

— פארוואס־זשע מיינסטו, אז ווען מיר וועלן פון די מענטשן פאטער ווערן, וועט אונז שוין אזוי גוט ווערן?

— פארשטייט זיך! געדיינקסט דען ניט? — ווען דאס הויז איז פוסט געווען, זיינען גאר קיין מאנגוסן אין גארטן ניט געווען, און דער גארטן איז אינגאנצן אין אונזער רעשוס געווען. פארגעס נאר ניט, אז גאר אינגיכטן, היינט־מארגן, פיקן זיך אויס אונזערע אייעלאך, וואס ליגן פאהאלטן אף דער מעלאנען־בייט. פאר אונזערע קינדער וועגן מוזן מיר דאך האבן א גרויס און רואיק ארט.

— טאקע, דאס איז מיר גאר פון זינען ארויס — האט נאג געזאגט, — יא, איך גיי שוין. איך מייך נאר, אז מיט ריקי־טיקין וועט אונז שוין פעמיילע ניט אויסקומען זיך צו פארנעמען. אן די מענטשן וועט ער סייזוי דא ניט בלייבן. ריקי־טיקי האט זיך איינגעהערט אינם דאזיקן שמועס און האט אזש אָנ־ געהויבן ציטערן פאר קאס. נאר אט האט זיך באוויזן נאגס קאפ און דערנאך זיין לאנגער קאלטער קערפער. א שרעק איז באפאלן ריקי־טיקי, ווען ער האט דערזען דידאָזיקע גרויסע קאברע. נאג וויקלט זיינע רינגען און פאטראכט דעם וואש־צימער. ריקי־טיקי הערט זיך צו צום גערויש פון זיינע ליסקעס און קוקט זיך איין אינם גלאנץ פון זיינע אויגן.

— זאל איך זיך איצט שוין נעמען צו אים? — באקלערט זיך ריקי־טיקי —
וועט נאגאיכע געוואָרע ווערן. ווארטן אָפּער טאָר מען אויך ניט: איצט איז
זייער אַ גוטע געלעגנהייט. וואָס־זשע טוט מען?

נאג רירט זיך פאמעלאך, מיט שטילן גערויש. פלוצים, דערהערט ריקי־טיקי,
האט ער גענומען לעקן די וואסער פון קרוג, וואס איז געשטאנען אין וואש־צימער.
— אלץ גייט אזוי, וואס מע דארף ניט בעסער — צישעט דער שלאנג. —
ווען דער גרויסער מענטש האט געשלאגן קארטיטן, האט ער געהאלטן אין
איין האנט א שטעקן; עפשער האלט ער איצט אויך דעם שטעקן, וועל איך
בעסער אים אפּווארטן דא ביז אינדערפרי, ווען ער וועט קומען אהער
זיך וואשן און וועט מיט זיך קיין שטעקן ניט האבן. הערסטו, נאגאיכע,
וואס איך זאג? — נאר נאגאיכע האט זיך ניט אפגערופן.

„זי איז מיסטאמע אוועקגעגאנגען“ — טראכט זיך ריקי־טיקי.

נאג האט זיך ארומגעוויקלט מיט זיינע רינגען ארום קרוג. ריקי־טיקי איז
אלץ געזעסן הינטער דער וואנע, שטיל און אומבאוועגלאך. אזוי האָט גע-
דויערט א שא צייט. נאג האט דערווייל איינגעדרימלט. דעמאלט האָט ריקי־טיקי
גענומען רירן זיין קערפער, שטיל, פארזיכטיק און איינגעהאלטן, אלץ בענ-
טער צום קרוג. ער פאטראכט נאגס גוואלדיקן רוקן און זוכט אן ארט, וואו
איינצופייסן זיך מיט די ציין.

— וועט מיר מיט איין שפרונג, — טראכט ריקי־טיקי — ניט געלונגען
צעפייסן אים דעם רוקן, וועט ער זיך שלאָגן, און אויב שלאָגן, איז — אוי, ריקי!
ער האָט זיך אָנגעמערקט אן אָרט אפן האלדז, נידעריקער אביסל פונם
מיצל. אָפּער — ניין! צו דיק איז ער, דער האלדז, דאָ קאָן מען דורכפאלן. וואו-
זשע דען? — עפשער נידעריקער אביסל, צום עק צו? דאָס טויג אָפּער אויך
ניט. צערייצן דעם שלאנג, ניט מער — וואָס וועט דערפון ארויסקומען?

בלייבט נאָר איין אייצע — די קאָפּ, — האָט סאָפּקאלסאָף באשלאָסן ריקי-
טיקי, — דאָרט וואו דאָס מיצל הויבט זיך אָן, עטוואָס העכער. שטעקסטו אריין
אהין די צינדלאך — איז גוט, וועסטו שוין אין קיין פאל ניט אפלאָזן.

ריקי־טיקי שטייט שוין אף דער ערד און קוקט אף דער שלאנג, ווי ער
האלט אויסגעצויגן די קאָפּ, אביסל אין אזייט פונם קרוג, פונקט אונטערן
פיסקל. ער האָט אַ שפרונג־געטאָן. אַ קלונג מיט די ציין — און זיי שטעקן שוין

אין דער קאברעס קאפ, און מיטן רירעוודיקן קערפער זיינעם שפארט ער זיך אן אין די ראנדן פונם רויטן ערדענעם קרוג. מער ניט ווי איין אויגנבליק האָט ער אויסגעשפילט, אָבער ער האָט אים אויסגענוצט ווי ער האָט נאָר געקאנט.

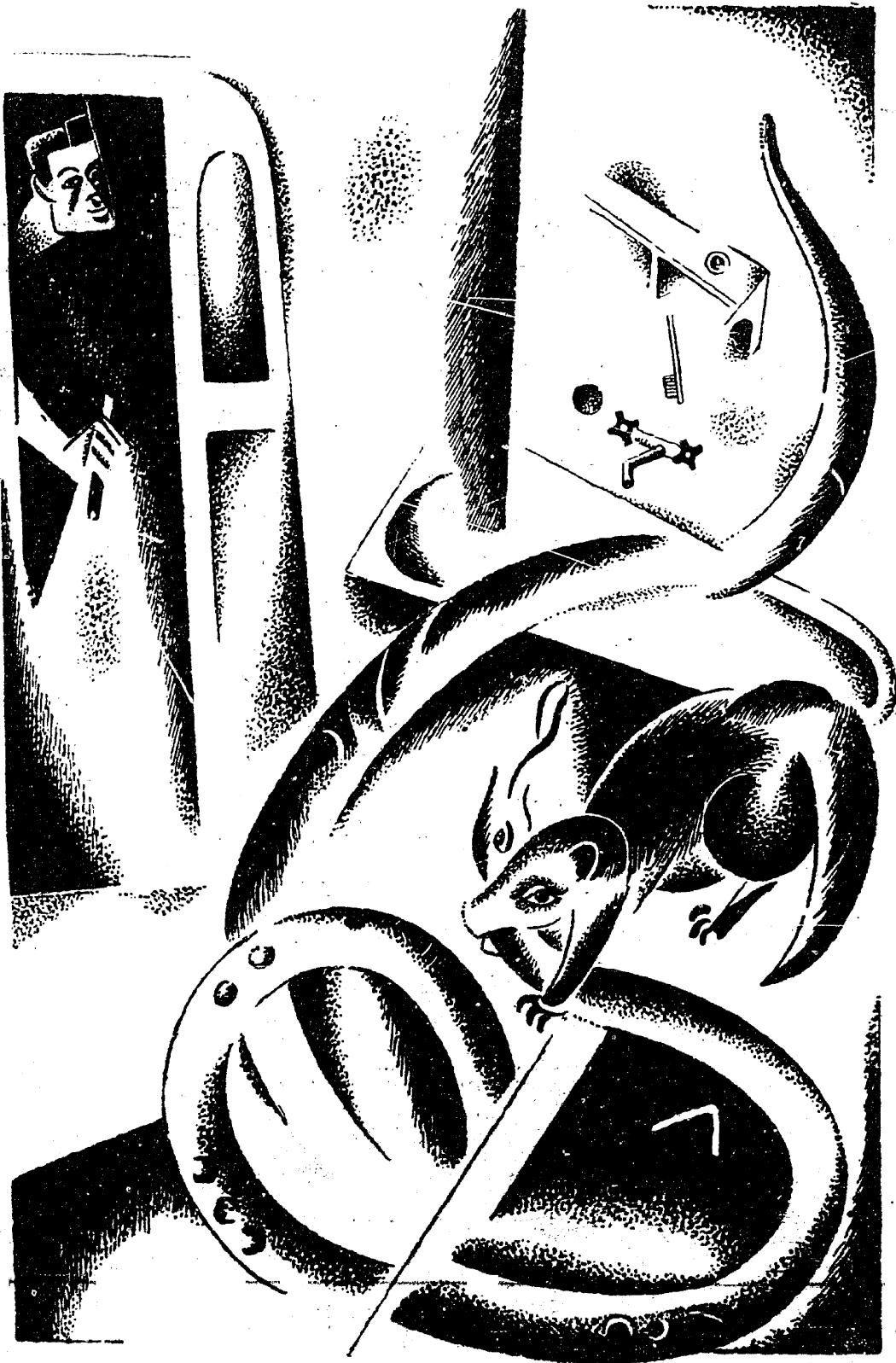
דער שלאנג האָט גענומען ווארפן און שליידערן זיך אין אלע זייטן. ער שפרינגט ארוף און אראָפּ, מאַכט קרייזן אינדערלופטן, שליידערט ריקי־טיקין אָן דער וואנט, אָן דעם דיל, אָן די שארפע שפיצן פון דער וואנע, צע־ווארפנדיק אלע קיילים איבערן וואש־צימער — בערשטלאך, טאזן, זייף־פושקע־לאך. ריקי־טיקי אָבער, מיט בלוט־רויטע אויגן, האַלט זיך שטאַרק אָגם סוינעס קאָפּ און דריקט צונויף די ציין אלץ פעסטער און פעסטער. זיין קערפער איז צעביילט און צעבלוטיקט, ער איז זיכער, אַז אָט באלד קומט שוין דער טויט, אָבער נאגן לאָזט ער ניט אָפּ — דאָ איז געגאנגען איגם קאָוועד פונם גאַנצן שוועט מאגנוסן און אין זייער שטריינגן געפאַט: דעם טויט באגעגענען מיט צענויפגעדריקטע ציין.

דער קאָפּ דרייט זיך אים, סע נודעט אים אפן הארצן און ער פילט זיך צעבראַכן אף שטיקלאך.

פלוצים האט ער דערהערט א קנייל ווי א דונער. א הייסער שטראם האט אים ארומגעכאפט, עפעס א רויטער פייער האט אים א ברי געטאָן און ער איז געפאלן כאלאָשעס. דאס איז דער הויכער מענטש, אופגעוואכט פונם ראש אין וואש־צימער, געקומען צעלויפן מיט דער ביקס און האָט אויסגעשאסן אין נאגן גלייך אין האלדז אריין.

ריקי־טיקי דריקט נאָך אלץ מיט די ציין דעם שלאנגס קאָפּ, נאָר די אויגן זיינע זיינען פארמאכט, ווייל ער האָט געמיינט, אַז ער איז שוין געשטאָרבן. דער שלאנג איז געבליבן ליגן אָן באוועגונגען. דער הויכער מענטש האָט אופ־געהויבן ריקי־טיקין און האט געזאָגט:

— אָט דאס כאיעלע האט אונז היינטיקס מאל פון טויט מאצל געווען. א בלייכע איז טעדיס מוטער אריינגעקומען און האט פאטראכט דעם טויטן שלאנג. ריקי־טיקי האט זיך געשטעלט אף די פיס און איז פאמעלאך צוגעגאנגען צו טעדיס בעט, און אזוי איז ער שוין דארט ליגן געבליבן. א גאנצע נאכט האט ער זיך געוואָרפן און געדרייט. ער האט געוואָלט וויסן, צי איז ער טאקע אף שטיקלאך צעריסן, צי סע האט זיך אים נאר אזוי אויסגעדוכט.

אף מאָרגן אינדערפרי האָט ריקי־טיקי זיך נאָך אלץ געפילט צעפראכן.
אפן האַרצן אָבער איז אים געווען פריילאך.

איצט בלייבט נאָך נאגאיכע — טראכט ער זיך. — זי איז אָבער צען מאָל
שטארקער און געפערלאכער פון נאגן. יא, איך מוז נאָך מאכן א טאָלק מיט די
אייעלאך אירע, וואָס זי האָט געזאָגט. אויב זיי וועלן זיך אויספיקן — איז שלעכט.
וואו־זשע געפינט מען זיי ? אַ־אַה! מע דארף זיך דורכגיין צו דארזין דעם
שניידער־פויגל, ער מוז דאָס וויסן.

פאר פרישטיק נאָך איז ריקי־טיקי אַוועקגעלאָפן און האָט אופגעזוכט
דארזין. דארזי איז געווען א פויגל א פלאפלער, א לייכטזיניקער און זארג־
לאָזער. ער איז זיך געזעסן אף זיין דאָרן־צווייגל און געזונגען א לויב־געזאָנג
ריקי־טיקין, זיין גוואורע און העלדישקייט. אַלע אין גאָרטן האָבן שוין געוואוסט
וועגן נאגס טויט — זיין קערפער איז שוין פאר אלעמענס אויגן געליגן אף דער
קופע מיסט.

— אַך, דו נארישער פלידערוויש! — זידלט אים ריקי־טיקי. — טאקע געפוי־
נען א צייט איצט צו זינגען!

דארזי אָבער זינגט זיך ווייטער:

וועגן ריקיס מוט און וואגן,
וועגן מיעסן סאָף פון נאגן,
זון פון בייזע קאָברעס־שלאנגען,
וועל איך זינגען היינט געזאָנגען,
ווי באַם וואש־צימער ער לויערט,
בא דער לאַך, אין דיל געבויערט,
הויכע מענטשן צו באפאלן,
פויגל־פריינט פארניכטן אלע.
קנאלט און דונערט לאנגער שטעקן,
ריקי־טיקי בייסט זיין נאָקן,
איז אף שטיקלאך נאג צעריסן, —
זאָלן שוין די קאָברעס וויסן...

— טאָקע עמעס, — זאָגט ריקי־טיקי, — וואָס זשע טוט מען אָבער מיט
נאָגאיכן? עפשער ווייסטו וואו זי איז ערגעץ?

ער קוקט זיך פארזיכטיק ארום. און דארזי זינגט זיך זיינס:
— נאָגאיכע קומט אים רופן פון וואַש־צימער ארויס,
קערט אים גאָר דער לאנגער בעזים אויס,
איצט ליגט שוין נאָג אין קופעס מיסטן.
זאָלן פויגל־נעסטן אלע וויסן
וועגן ריקין, אונזער העלד,
זיינע דראַכים,
זיינע שוואַכים
איבער גאָר דער וועלט. —

ריקי־טיקי ווערט פייז:

— אָט וועל איך דיר באווייזן! איך וועל צוקומען צו דיין נעסטל און וועל
דיך מיט דינע אויפּעלאַך אָף שטיקלאַך צעפליקן! אָף אלצדינג דאַרף זיין אַ צייט.
דיר איז גאָרניט — זיצסט זיך דאָרט אינדערלופטן און פלוידערסט דינע נאָרישע
לידלאַך, און מיר שטייט נאָך פאָר א גרויסע מילכאָמע. הער זשע אָף זינגען,
דארזי, אָף איין רעגעלע כאַטש.

— ריקי־טיקי, דו ביסט גרויס און אלמעכטיק, און איך בין גרייט צו דער־
פילן דיין מינדסטן באַגער, — ענטפערט דארזי. — זאָג, וואס איז דיין באַפּייל?
— איך פרעג דאָך דיך — וואו איז נאָגאיכע?
— נאָגאיכע איז אָף דער מיסט־קופע, הינטער די פערד־שטאַלן. זי באַ־
וויינט, נעבאָך, איר נאָגן מיט פיטערע טרערן — אַ גרויסער און באַרימטער
ריקי! דער גלאַנץ פון דינע ווייטע ציין איז געגליכן...
— לאַז צו רו מיינע ציין, — רייסט אים איבער ריקי־טיקי, — עפשער
ווייסטו, זאָג מיר, וואו זיינען ערגעץ נאָגאיכעס אייעלאַך?

— אייעלאַך? דארט אָף דער מעלאַנען־בייט, אין סאָף גאָרטן, הארט באַ
דער וואנט, וואו די זון באַקט א גאַנצן טאָג. שוין אַ לאַנגע צייט ליגן זיי דאָרט
אין דער ערד באַהאַלטן.

— טאָקע! וואָס זשע פלוידערסטו און דערציילסט מיר גאָרניט? — אין
סאָף גאָרטן, זאָגסטו?

— ריקי-טיקי, ווילסט דען אופעסן די אייעלאך? — פרעגט דארזי פארלעגן.
— טאקע ניט געטראָפן. גאַרניט דאָס מיין איך. ווען דו זאָלסט האָבן
כאַטש א שטיקל קלעפּקע אין קאַפּ, דארזי, וואלסטו מיך געפאַלגט און גלייך
אוועקגעפלוּיגן צו דער פּערדן-שטאַל. מאך אן אָנשטעל, אז סע איז פא דיר
צעבראַכן א פליגל. נאגאיכע וועט זיך נאָך דיר נאַכיאָגן, און איך וועל דער-
וויל צוקומען צו דער מעלאָנען-בייט. איך דארף דאָרט עפעס האָבן.

דארזי איז געווען ניט נאָר אַלייכטזיניקער, נאָר אויך אַקליין-קעפלדיקער
פויגל. פון איינלאך, האָט ער געוואוסט, פיקן זיך אויס קינדערלאך, און קינד-
דערלאך זיינען אים אזוי ליב און טייער. ווי-זשע קאָן דאָס געמאַלט זיין, אז
דער העלד ריקי-טיקי זאָל גאָר וועלן פאַרניכטן אייעלאך? דארזיכע אָבער איז
געווען קלוגער אביסל און האָט געוואוסט, אז אייעלאך פון א קאברע און
שליינגעלאך איז אלץ איין זאך. איז זי באלד אוועקגעפלוּיגן, און דארזין האט
זי איבערגעלאזט פא דער נעסט אכטונג געבן אף די פייגעלאך. ער איז געווען
ניט ערגער פון אלע אנדערע מאַנען.

ניט ווייט פון דער מיסט-קופע, נידעריק, קימאט פא דער ערד האָט דאר-
זיכע גענומען אומפליען און קרעכצן:

— אַך, מיין פליגל! דאָס אינגעלע האָט געוואָרפן אַ שטיין און האָט מיר
צעבראַכן דעם פליגל. מיין צעבראַכענער פליגל! אַך, מיין פליגל!
נאגאיכע, וואָס איז געליגן אין מיסט-קופע, האָט זיך אומגעקוקט אף איר.
— דיין פליגל, זאָגסטו? אַ, איצט וועל איך זיך מיט דיר אָפרעכענען!
דאָס האָסטו אויסגעזאָגט ריקי-טיקי, אז איך האָב אים געוואָלט האַרגענען?
איצט האָסטו זיך געפאַקט צו מיר מיט דיין צעבראַכענעם פליגל.
און זי האָט זיך אַ לאַזגעטאָן צו דארזיכען.

— אַך, מיין פליגל! דאָס אינגעלע האָט מיר צעבראַכן דעם פליגל, —
קרעכצט אלץ דארזיכע און פליט-אַפּ אביסל ווייטער.

— דאָס אינגעלע, זאָגסטו? אויסגעצייכנט! איך קאָן דיך טרייסטן, אז מיטן
אינגעלע וועל איך זיך אויך אָפרעכענען גאָר אינגיכן, גאָר אינגיכן. אַ, מיין
נאג ליגט אין מיסט און איז טויט, אָבער איך וועל שוין זיך נויקעם זיין פאר
אים. וואָס-זשע אַנטלויפסטו פון מיר? אומזיסט דיין טירכע — סיי-ווי-סיי וועל איך
דיך דעריאָגן. טו נאָר אף מיר אַ קוק, נארעלע!

אָבער דאַרזיכע האָט גוט געדיינקט, אז ווען אַ פּויגעלע גיט אַ קוק אַ שלאנג אין די אויגן, פלייבט עס פאלד געפלעפט פון שרעק און קאָן זיך שוין פון אַרט גיט רירן. דעריבער האָט זי זיך אָף נאגאיכען גיט אומגעקוקט. קרעכצנדיק איז זי געשפרונגען אלץ ווייטער און ווייטער, און נאגאיכע האָט זיך נאָך איר נאָכ־געיאָגט — וואָס ווייטער, אַלץ שנעלער.

דערווייז האָט ריקי־טיקי דערהערט, אז נאגאיכע האָט אָפּגעטראָטן פון דער פּערדן־שטאל, איז ער פאלד אוועק צו דער מעלאַנען־בייט. דאָרט האָט ער געפונען אין צעפרייעטן מיסט אָף אַ שטרוי־איבערבעט קונציק באהאלטן פינף און צוואנציק אייעלאַך, באַצויגן מיט אַ ווייכן ווייסלאכן הייטל, נאָך אַן אַ שאַלעכץ.

— פונקט צו דער צייט געטראָפּן, — טראכט זיך ריקי־טיקי — ווען איך פאר־שפעטיק נאָר אָף איין־איינציקן טאָג, וואָלטן די שליינגלאַך זיך אויסגעפיקט פון די אייעלאַך.

דורך די דינע דורכזיכטיקע הייטלאַך האָבן זיך ארויסגעזען קליינע צענויפ־געוויקלטע שליינגלאַך. די דאָזיקע שליינגלאַך, האָט געוואוסט ריקי־טיקי, פאלד ווי זיי קריכן נאר ארויס פון די אייעלאַך, קאָנען זיי שוין מאַזיק־זיין אַ מענטשן אָדער אַ מאַנגוס. האָט ער גיט געמאכט קיין שיעס און גיך גענומען אויסטראָטן

די אייעלאך איינס נאָכן אנדערן. ער בייסט מיט די ציין און סטארעט זיך דער-
לאנגען וואָס טיפער, ביז צו די שליינגלאך; לאָזט אָפּ און זוכט ווידער אין
מיסט — ניט צו פארזען, כאלילע, קיין אייעלע ערגעץ. אָט פאלד, און ריקי-
טיקי וואָלט שוין געפייצרט זיין צווייטן ניצאָכן איבער די נאָגן — גאָך דריי
אייעלאך איז אים סאכאָקל געבליבן אויסצוראָטן.

פלוצים איז אונטערגעפלויגן דארזיכע אַ צעשראָקענע מיט אַ געפילדער:
— אוי, ריקי-טיקי, לויף נאָר גיכער! ראַטעווע! איך האָב פארנארט נאָג-
איכען פון דאנען צום הויז צו, איז זי פלוצים פארקראָכן אָף דער ווארענדע און
וויל דאָרט די מענטשן מאַזיקן. אוי, ריקי-טיקי, גיכער, גיכער!

VI

ריקי-טיקי האָט מיט איין גאַנג צעקוועטשט צוויי אייעלאך און מיטן דריטן
אין די ציין האָט ער זיך געלאָזט לויפן פייל-אויס-פויגן צו דער וועראנדע.
טעדי און זיין פאָטער און מוטער זיינען געזעסן ארום טיש מיט פלאַסע פענימער,
מיט אַן איינגעהאלטענעם אָטעם, דערשראָקענע אָף טויט. אָף דער ערד, נעבן
טעדיס ביינקל, באַ זיין נאָקעטן פוס איז געליגן נאגאיכע און האָט בייז און
שפאָטיש געצישעט:

— זון פון הויכן מענטשן, וואָס האָט געטויט מיין נאָגן! זיך און דערוועג
זיך ניט אַ ריר טאָן פון אָרט. וועט עמעצער פון אייך זיך אַ ריר טאָן — וועל
איך אָט דעם נאָקעטן פוס אַ ביס-טאָן. וועט איר זיצן אַלע אומבאוועגלאך —
וועל איך אַלץ איינס אים אַ ביס טאָן. וויי איז צו אייך, נאַרישע מענטשן,
וואָס האָבן מיין נאָגן געטויט.

אומבאהאלפן קוקט טעדי אָפן פאטער, און יענער שעפטשעט קאָם שטיי-
לערהייד: זיך, טעדי, און ריר זיך ניט פון אָרט. איך בעט דיך, ריר זיך ניט!
אין דערזעלבער רעגע איז אריינגעשפרונגען אָף דער וועראנדע ריקי-
טיקי און האָט אַ געשריי-געטאָן:

— ריקי-טיקי-טיקי-טיקי! קוק זיך אום, נאגאיכע! קערעווע זיך נאר אויס
צו מיר און קום זיך שלאָגן!

— מיט דיר וועל איך זיך שוין שפעטער צערעכענען — האָט גע-
ענטפערט נאגאיכע, ניט אומגעקוקט זיך און ניט אַראָפגעלאזן איר בליק פון

טעדיס פוס, — טו נאר א קוק, ריקיטיקי, אף דיינע פריינט, ווי זיי זיינען בלאס,
דערשראקן און צעטומלט געוואָרן פון פאכעד, ווי זיי דערוועגן זיך ניט א ריר
טאן פון אָרט. טוסטו נאר איין טראָט, ריקיטיקי — און דיין יונגער פריינט
וועט צעפֿיסן ווערן אף טויט!

— עפשער וועסטו אַ באַלן־זיין, נאגאיכע, כאפן אַ קוק אף דיינע אייעלאך
פון דער מעלאָנען־בייט, וואס באם וואנט? — האָט געזאָגט ריקיטיקי.
די שלאנג האָט עטוואָס אויסגעדרייט די קאפ און האָט דערזען אַף דר'ערד
דאָס אייעלע.

— אַך! — האָט זי אויסגעשריגן ניט מיט איר קאָל — גיב עס מיר אָפ!
ריקיטיקי האָט אוועקגעלייגט דאָס אייעלע צווישן די לאפקעס, און זיינע
אויגן האָבן זיך אָנגעצונדן.

— וואָס־זשע וועסטו מיר גיבן פאר דעם אייעלע, נאגאיכע? — פאַר דעם
יונגן שליינגל, דעם איינציקן, דעם סאמע לעצטן יורעש דיינעם? — ווייל אלע
איבעריקע אייעלאך דיינע פיקן שוין די פויגלען דארט אף דער מעלאָנען־בייט.
בא דידאָזיקע ווערטער האָט די שלאנג זיך אויסגעקערעוועט צו ריקי־
טיקין. דער מענטש האָט דערווייל אָנגענומען טעדין פאַרן אַקסל און האָט
אים אוועקגעזעצט אף יענעם זייט טיש, ווייט פון נאגאיכען.

— ריקיטיקיטיקיטיטיטיק! ניט פאשערט! — האָט זיך ריקיטיקי צעלאכט. —
טעדי איז אויסער געפאר. אָט בין איך, ריקיטיקי — דער, וועלכער האָט היינט
אינדערפרי געטויט דיין נאגן אין וואש־צימער. צעפֿיסן אים דעם האַלז — און
פאַרטיק.

ער שפרינגט־אום אף אלע פיר פיסלאך, ווארפט זיך אין אלע זייטן און
האלט דערביי דעם קאָפ נאָענט צו דער ערד און שמועסט ווייטער:

— נאג האָט מיך געשליידערט און געוואָרפן אין אלע זייטן און האָט מיך
אָבער ניט געקאָנט אַראָפּווארפן. איך האָב אים דאָך געטויט — פריער נאָך,
איידער ס'איז געקומען דער מענטש מיט דער פיקס. קום־זשע נאָר אַהערצו
נעענטער, נאגאיכע, קום זיך שלאָגן!

— גיב מיר אָפ מיין אייעלע, מיין לעצט אייעלע — בעט זיך ראכמים
נאגאיכע. — דענסטמאָל, גיב איך דיר מיין וואָרט, וועל איך אוועקגיין פונדאנען
און מער שוין קיינמאָל אהער ניט קומען.

— ניין, ס'וועלן דיר ניט העלפן קיין טיינעס. אלצאיינס וועסטו ניט קומען — אין מיסט וועסטו ליגן, באגלייך מיט נאגן. קום זיך שלאנג!
 אין זיינע אויגן ברענען פייערלאך. ער שפרינגט ארום דער שלאנג, דער-
 פיי איז ער פארזיכטיק און האלט זיך פון איר פונדערווייטנס.
 נאגאיכע קייטלט אירע רינגען, וויקלט אוף און פארוויקלט זיי און לאזט
 זיך אלעמאל אף ריקיטיקין, און יענער שפרינגט היין און צוריק און מיידט
 געשיקט אויס אירע קלעפ. ווידעראמאל דאס זעלבע — די שלאנג ווארפט זיך
 און שליידערט זיך, צעוויקלט און פארוויקלט זיך, און טרעפט אלע מאל מיטן
 קאפ אין דיל, און קייטלט זיך ווידער צונויף. ריקיטיקי שפרינגט אינדערלופטן
 און פראוויט ארומגיין נאגאיכן אונטן ארום. אבער די שלאנג איז פלינק, יעדן
 אויגנבליק — א קער און א דריי, און צילט אלץ צו טרעפן זיך קאפ צו קאפ
 מיט ריקיטיקין. אירע באוועגונגען זיינען שנעל און האסטיק און זייער
 גערויש דערמאנט אין א ווינט, וואס בלאזט איבער א הויפן פארטרוקנטע
 בלעטער.

ריקיטיקי האָט גאָר פארגעסן אָן דעם אייעלע, וואָס איז אַלץ געליגן אָף
 דרייערד, און גראד אין דער רעגע, ווען ער האָט אָפגעאַטעמט, האָט די שלאנג
 עס אריינגעכאַפט אין מויל אַריין און געלאזט זיך לויפן איבערן גארטן. ריקי-
 טיקי האָט זיך געלאָזט נאָך איר.

אַ, ער מוז זי איינמאַל פאַר אַלע מאָל כאַפן, אַניט וועט אויסקומען אָנ-
 הויפן אַלצדינג פון סיניי.

נאגאיכע איז אריין אין הויכן גראז, וואס באם דאָרן-קוסט, ניט ווייט פון
 דארויס נעסט.

דער לייכטזיניקער שניידער-פויגל האָט נאָך אַלץ געפלוידערט זיינע
 לידלאך. זיין פרוי אָבער, די קלוגע דארזיכע, האָט באצייטנס באמערקט דאָס גע-
 יעג, האָט זי זיך באלד אַ לאַז געטאַן, צעלאָזט די פליגל און פארטשעפעט מיט
 איינעם פון זיי נאגאיכען באם קאפ. דארוי האָט נאָך באַדארפט קומען צו הילף,
 וואלט די שלאנג געמוזט אפקערעווען אין א זייט. איז ער אָבער אַלץ געווען
 פארנומען מיט זיינע לידער און האָט גאַרניט געהערט און גארניט געזעען.
 האָט די קאברע אָנגערוקט דאָס מיצל און איז אוועק אין איר וועג. זי האָט
 זיך דאָך עטוואס פארזאמט, איז דערווייל אָנגעלאפן ריקיטיקי — פונקט אין

דער רעגע, ווען די שלאנג האָט אַרײַנגעשלייכט אין נארע ארײַן, — און האָט זיך אײַנגעפֿיסן מיט זײַנע ווייסע צײַנדלאַך אין איר וויידל.

ריק־טיקי האָט אין זײַן שטרייט מיט די נאגן קימאט איבערגעשטיגן אלע מאנגוסן, ווייל זעלטן טרעפט זיך, אַז אפֿילע אן עלטערער און געניטער מאנגוס זאָל זיך דערוועגן איבערטרעטן די שוועל פֿון דער קאברעס נארע.

די נארע איז געווען אַ פינסטערע און אַ גליטשיקע, מיט פֿארבאָרגענע לעכער און קרומע שטעגלאַך. אָבער ריק־טיקי האלט פעסט די שלאנג מיט די צײַנדלאַך באַם וויידל, מיט די לאַפקעס שפֿארט ער זיך אן אין דער פֿייכטער ערד און לאזט זיך איר ניט רירן פֿון ארט.

אַז ריק־טיקי איז פֿארשוואונדן, און דאָס הויכע גראז באַ דער נארע האט אָפֿגעהערט זיך צו הוידען, איז דארזי שוין זיכער געווען, אַז ער איז אומגע־מען. האָט ער גענומען יאָמערן און קלאָגן:

— ווי צו אונז! ניטאָ שוין ריקי, אונזער העלד און באשיצער. אַ קלאָג צו אונז! אומגעקומען איז ער דורך נאגאיכען דער ראָשעטע.

זײַנע וויינענדיקע טרעלן האָבן זיך צעגאַסן איבערן גארטן. דאָס איז גע־ווען די טרויעריקסטע ליד, וואָס ער האָט געזונגען זײַנע לעבן.

פלוצים האָט ווידער זיך צעהוידעט דאָס הויכע גראז באַ דער נארע און ס'האָט זיך באוויזן ריק־טיקי, אַ מידער, אַ פֿארשטויבטער. מיט לאנגזאמע טריט איז ער ארײַנגעקומען אין גארטן און האָט גענומען זיך ציען און טרײַסלען און באלעקן דאָס פֿיסקל. ער האָט אַ ניס־געטאָן און געזאָגט:

— פֿאַרטיק! נאגאיכע וועט מער שוין אָהערצו קײַנמאָל ניט קומען. די פֿייגעלאַך האָבן דאָס דערהערט און זײַנען זיך צענויפגעלאָפֿן צו נאג־איכעס נארע באטראכטן איר פֿײַזוואונדער.

ריק־טיקי האָט זיך אַוועקגעלייגט אָפֿן גראז, האָט זיך אײַנגענורעט און איז אנשלאָפֿן געוואָרן. ער איז געווען זײַער מיד און איז געשמאק אָפֿגעשלאָפֿן פֿיז אפֿדערנאכט.

אַז ער איז אָפֿגעשטאַנען, האָט ער געהײסן דארזין באפוילן דעם גריל ער זאָל אויסרופֿן איבערן גאַרטן, אַז מער איז שוין ניטאָ קײַן נאגן אָף דער וועלט.

דער גריל איז א פייגלע אזא, וואָס האָט א קאָל ווי קופער-קלאנג, און דערפאר ליגט אָף אים דער כויוו אויסרופן און דערציילן אָף דער סוויזע וועגן אלע געשעענישן און לעצטע ניסן.

— דינג-דאָנג-טאָק! — קלינגט דער גריל, — נאג איז געשטאַרבן — דינג, נאגאיכע אויך — דינג-דאָנג-טאָק!

די פויגעלאך האָבן דערהערט די פריילאָכע בסורע און האָבן אָנגעהויבן פישטשען און זינגען פאר גרויס סימכע. אפילע די פרעש האָבן פריילאך גע-קוואַקעט, ווייל אַלע—אלע האָבן זיי שטאַרק געליטן פון די רעשאַאים די נאָגן. ריקי-טיקי איז אוועק צום הויז.

די מענטשן זיינען אים ארויס אנקעגן — טעדי, מיט זיין טאטן, מיט זיין מאמען. זיי האָבן אים באגעגנט מיט גרויס פרייד און מיט גרויס דאנקבאר-קייט, וואָס ער איז לעבן געבליבן און האָט זיי פון טויט מאצל געווען. טעדיס מאמע איז געווען זייער בלאס, ווייל מע האט זי נאָר וואָס אופגעמונ-טערט פון כאלאַשעס.

מע האָט אים דערלאנגט א גוטע וועטשערע. ער האָט זיך אָנגעגעסן וויפל ער האָט נאָר געקאָנט און איז אוועק צו טעדין אין בעט שלאָפן.

שפעט אַפדערנאכט, אז דער מאן מיט דער פרוי זיינען אריינגעקומען צו טעדין אין צימער, האָבן זיי ווידער געטראָפן ריקי-טיקין ליגן בא טעדין אפן קישן. — ער האָט אונז געראטעוועט פון זיכערן טויט, ער האָט אונז אלעמען

געראטעוועט — מיך און דיך און טעדין. — האָט געזאָגט דער מאן. ריקי-טיקי האָט זיך אופגעכאפט און איז אופגעשפרונגען, ווייל א מאנגוס האָט זייער א גרינגן שלאָף.

— א, דאָס זיינט איר, — האָט ער געזאָגט. — וואָס-זשע ווילט איר נאָך? די קאברעס זיינען דאָך שוין ניטאָ. אויב אנדערע וועלן זיך דערוועגן קומען אהערצו — איז בין איך דאָך דאָ.

ריקי-טיקי האט געמעגט בא זיך גרויס זיין מיט זיינע מייסים, נאָר ער איז בעטעווע ניט געווען קיין גאָדלען, איז ער ווי אן עמעסער מאנגוס אויך אָף ווייטער געבליבן לויפן און שפרינגען און באהיטן דאָס הויז און דעם גאָרטן מיט זיינע ציין און בעגל.

פון דעמאָלט אָן האָט קיין קאברע ניט דערוועגט זיך באווייזן אין גאָרטן.

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

